

for ret nødvendigt, at man ikke tager for haardt paa disse Indtægter, al den Stund man maa vide, at der foruden den Indkomstskat til Staten, som foreslaas i det her foreliggende Forslag, tillige skal svares Kommuneskatter. Man maa derfor sørge for, at Statskatten ikke bliver saa høj, særlig for de smaa og de middelstore Indtægter, at de i Forbindelse med Kommuneskatterne blive i høj Grad trykkende. Paa den anden Side vil jeg tillade mig at nævne, at den af mig foreslaaede stigende Skala sikkert vil indbringe Statskassen mere end den af Flertallet foreslaaede. Jeg anser det for et Gode, at Statskassen kan faa et saa rigeligt Ækvivalent som muligt for de Skatter, den mister. Derved vil man ogsaa komme bort fra, naar det drejer sig om Nedsættelse af Toldskatterne, at tale om ny indirekte Skatter, saasom en Brændevinsskat og andre, der skulle paalægges den store almindelige Befolkning. Denne Tale vil man komme bort fra, naar man indretter Indkomstskatten saaledes, at den er i Stand til at indbringe et Beløb, der kan dække det Tab, som Statskassen maatte lide ved Nedgangen i de indirekte Skatter. Man kan vel sige, at der foreligger ikke nu Forslag til en saadan Nedsættelse i de indirekte Skatter, og beklageligt nok er Stillingen i Øjeblikket den, at man ikke ved, hvorledes det store Venstreparti staaer i saa Henseende. Der fremkom under Sagens første Behandling forskellige Udtalelser fra forskellige Sider, og jeg tillod mig da at stille et Spørgsmaal i saa Henseende, men fik intet klart Svar derpaa. Men hvad enten der kommer til at foreligge Forslag om en saadan Nedsættelse i de indirekte Skatter eller ej, kan mit Forslag alligevel godt vedtages. Thi hvis der ikke vedtages en saadan Nedsættelse, bliver Følgen ganske simpelt den, at man lader være at opkræve det Beløb, som Nedsættelsen i de indirekte Skatter skulde andrage, og indskrænker sig til at opkræve Indkomstskatten med det Beløb, der er nødvendigt for at dække den i Ændringsforslaget omtalte Del af Bygningsafgiften. Mit Forslag kan altsaa godt vedtages, uanset Tidspunktet for en Nedsættelse af den indirekte Beskatning.

Den stigende Skala, jeg har tilladt mig at foreslaa, er den saakaldte Rateskala. Fra det Partis Side, hvortil jeg hører, have vi i en Aarrække søgt at faa en stigende Skala indført, saa snart der var Tale om Forandringer i Indkomstskatten, den være sig til Stat eller Kommune. Vi have foreslaaet Skalaen affattet

paa lignende Maade, som Flertallet for Øjeblikket gør det, men man har altid mødt os med den Indvending, at en Skala, affattet paa den Maade, vilde bringe alt for store Spring fra den ene Indtægtsgrad til den anden, saa at Skatten ved disse Overgange blev i særlig Grad høj. Det er man i Stand til at modvirke ved den saakaldte Rateskala, som den er fremstillet i det af mig stillede Ændringsforslag. Naar man altsaa har en Skatteteknik, hvorved disse Spring kunne undgaas, forekommer det mig, at man burde anvende den paa de Skattelove, vi overhovedet faa med at gøre. Om dens Virkning, sammenlignet med Flertallets Forslag, skal jeg tillade mig at oplyse, at en Familie med eet Barn her i Kjøbenhavn med en Indtægt af 1,200 Kr. vil efter mit Forslag komme til at svare i Skat 1 Kr. 75 Øre aarligt og efter Flertallets Forslag 3 Kr. 90 Øre. En Indtægt paa 2,000 Kr. vil efter mit Forslag komme til at svare 7 Kr. og efter Flertallets Forslag 15 Kr. 40 Øre. En Skatteindtægt paa 3,000 Kr. vil komme til at svare henholdsvis 22 Kr. 40 Øre og 31 Kr. 50 Øre. Det vil deraf ses, at alle disse Indtægter faa ved mit Forslag en ikke uvæsentlig Lettelse. Tager vi en Indtægt paa 50,000 Kr., skal den efter mit Forslag svare 1,436 Kr. og efter Flertallets Forslag 1,178 Kr. 40 Øre, altsaa 257 Kr. 60 Øre mere efter mit Forslag. Og tager vi den højeste Sats, som jeg har, en Indtægt af 100,000 Kr., vil den efter mit Forslag komme til at svare 3,490 Kr. 80 Øre, medens den efter Flertallets Forslag skulde svare 2,477 Kr. 50 Øre, altsaa en Forskel af 1,012 Kr. 30 Øre. Jeg antager ikke, nogen vil sige, at det er en særlig trykkende Skat for saa store Indtægter.

Ændringsforslagene Nr. 3 og 4 angaa Kongehusets Medlemmer og gaa ud paa, at de skulde være skattepligtige, samt at „Kongen fastsætter overensstemmende med Lovens Grundsætninger den Indkomstskat, som Kongehusets Medlemmer have at svare. Den indbetales direkte i Statskassen til de samme Tidspunkter, til hvilke den forfalder til Betaling for andre Skatteydere.“ Jeg skal herom bemærke, at dette Ændringsforslag er ganske i Overensstemmelse med, hvad Rigsdagen vedtog i Skatteloven af 2den Juli 1870. Da vedtog Folketinget en saadan Bestemmelse, den blev vedtagen af Landstinget og accepteret af Regeringen, og en saadan Skat blev faktisk opkrævet efter disse Regler. Naar vi nu beskæftige os med Indkomstskat til Staten, forekommer der mig ikke at være nogen